

Pályázó: Nemes Tiborné Vonó Erika

A mándoki kastély gimnáziumi és diákotthoni éveiBevezető

A csodálatos mándoki Forgách kastély ma újra pompázik. De nem volt ez mindig így. Visszafelé megyek az időben. A kezdetleges felújítás, a tető leégése, a teljes kastély pusztulása, és előtte, amikor még funkcionált az épület. Pályázatomban azt az időszakot mutatom meg, amikor még nem volt az enyészeté, amikor a tanácsi rendszer idején még élet volt falai között. A Mándoki Általános Gimnázium majd a Diákotthon töltötte meg élettel az épületet. 10 olyan személyt kérdeztem meg, akik valamilyen formában kapcsolatban voltak az épülettel, vagy mert ott dolgoztak, ott tanultak, vagy ott éltek. A beszélgetéseket lejegyeztem, Jeles Istvánnéval történő beszélgetésem anyagát hangszközön rögzítettem is, amit pályázati anyagomhoz csatolok.

Nemes Tiborné Vonó Erika

I. Fejezet

A gimnáziumi évek

1963-1973

Jeles Istvánné volt testnevelés szakos tanárnő, versenybíró

1955-től 1974-ig Mándokon lakott családjával, az általános iskolában és a gimnáziumban tanított férjével együtt. Nyíregyházi otthonában kerestem fel a már több mint nyolcvan éves Margitka nénit. Beszélgetésünk hanganyagát rögzítettem, amit pályázatomhoz csatolok.

Nemesné: Még azt szeretném tudni, hogy a mándoki gimnázium hogyan alakult meg? Arról tetszik tudni nekem valamit mondani?

Igen, 1963-ba már a fejlődő Mándok igényelte azt, hogy ebbe a nagyközségben legyen gimnázium, mivel a lehetőség meg volt, illetve hogy a gimnáziumi osztályokat a kastélyba el tudták helyezni. Abba az időbe nagyjából fölújították, és az első osztályt betudták indítani. Harsányi István közbenjárásával és a falu akkori vezetőivel egyetértésben, gondolták, hogy a környék jó tanulóit egy gimnáziumi osztályba elindítják, hogy jöjjön fel Mándok is ezáltal, és akkor megindult, 10 évig működött, 73-ig, utána átvitték Záhonyba és ott más jellegű képzés folyt, de abban az időben a 63-as évektől a 73-as évekig nagyon jó kulturális élet, mozgalmas élet folyt Mándokon.

Nemesné: Az igazgatója ki volt?

Az első években Harsányi István volt az igazgató, majd később egy év múlva került hozzánk Fodor Ilona, aki úgy tudom Kisvárdán volt valamelyik iskolában nevelő, és őt helyezték oda, mint iskola igazgatót. Ő zárta le végül is a 73-as évet, mint igazgató.

Nemesné: Hány osztállyal működött?

Párhuzamos osztályok voltak. Az első évben egy osztály, majd mindig kettő, Tiszamogyorósról, a jó képességű gyerekek, Eperjeskéről, Tornyospálcáról, Záhonyból, Zsurkról.

Nemesné: Az általános iskolával együtt működött a gimnázium?

Hát olyan értelemben, hogy Harsányi István az iskolában is igazgató, meg a gimnáziumban is igazgató, patronálta és vezette.

Nemesné: A tanárok, a nevelők?

A nevelők tanítottak általános iskolában és gimnáziumban, mert a gimnáziumban kötelező lett volna az egyetemi végzettség, volt aki elvégezte, de olyan tantárgyak, mint ének-zene, a gyakorlati foglalkozás, a sport, vagy a képzőművészet, a testnevelés, ezeket a tantárgyakat taníthatták főiskolai végzettségű tanárok is, így mi is tanítottunk tíz évig.

Nemesné: Tehát a kastélyban volt a gimnázium, a kollégium is?

Fent volt az emeleten, a földszinten működött az iskola, az emeleten ugye a kollégiumi helyek voltak. A földszinten a gimnáziumi részben ott volt a konyha, a főzés.

Nemesné: Mikor tetszett kezdeni Mándokon?

1955-ben.

Nemesné: Meddig tetszett Mándokon lenni?

1974-ig, decemberig, tulajdonképpen 19 évig voltunk Mándokon.

Nemesné: Egy-egy ünnepségre tetszik emlékezni? Hogy történt a ballagás például, honnét indult a menet?

Ballagások alkalmával a gimnáziumból indult, volt gimnáziumi zászló, általános iskolai zászló, az iskola épületéig ment, ami a Petőfi utcán volt, és onnan fordultak vissza, és úgy kezdődött az ünnepség a mándoki kastély udvarán. Harsányi Pista bácsi ballagtatott, az első évet ő, utána már Fodor Ilona, előbb mint helyettes, majd mint kinevezett igazgató. Ezután Pista bácsi csak az általános iskolában lett igazgató.

Nemesné: Sportélet?

A sportélet az kialakult Jeles István és Jeles Istvánné közbenjárására, ahol is Jeles István rendelte meg a hozzávaló dolgokat a két kézilabda pályához a salakot, melyben segítettek a falu

emberei, a tsz elnökön keresztül, az állomásról behordani a salakot, amelyet Miskolcra rendelt meg. Ugye kimértük a pályát, szabályos pálya volt, a salakok széthordása, terítése a vezetésünkkel a gyerekek segítségével, ők is kosarakkal segítettek hordani, és akkor teregetettük széjjel, hogy az szép legyen, és ott utána szépen lehetett ünnepélyeket rendezni a salakpályán. Volt a kisdobos és úttörő avatások, ott zajlottak azt mi csináltuk akkor.

A gimnázium futballcsapata 1967-ben

*....., Kirnyák András, Galambos Kálmán, Kovács Lajos, Mészáros Zoltán, Perka Gyula,
....., Bátyi László, Berecz András, Pekó László, Sz kibák György*

Nemesné: Amikor be tetszettek kerülni a kastélyba volt-e valami a régi bútorzatból?

Ott semmi. Mindent széthordtak, legalábbis mi úgy értesültünk az ottaniaktól, semmi nem volt kivétel talán egy cserépkályha, ami a földszinten volt.

Nemesné: Később az tornaterem volt, még arra én is emlékszem.

Ott semmi. Most ahogy az fel lett újítva, igaz, hogy 4 és fél milliárdból, de megállt a szemem, ahogy bementünk a nagy fogadó terembe, meginvitáltak bennünket egy kávéra, egy

capuccsinóra, leültünk az asztalhoz, néztem a drapériákat, süpped a padlón a szőnyeg, gyönyörű, meg a pult, ugye nagyon jól néz ki az igaz. **Nagyon ráfért már erre a kastélyra.**

Fazekas Józsefné Julika néni elbeszélése:

Én a főiskoláról egyenesen idekerültem, mint pályakezdő, biológiát tanítottam a gimnázumban. Csitáról származom, az ittenieknek furcsa volt a beszédem, palócosan beszéltem.

Balogh Sándor volt gimnazista elbeszélése:

Az ország legkisebb gimnáziuma volt, országos második helyezést értünk el tájfutásban.

Oláh Sándorné Mónus Katalin volt gimnazista elbeszélése:

A gimiben volt egy hét mezőgazdasági szünet, amikor kötelező volt almát szedni a tsz-ben. Erdei Grúz Ágota tanított, aki Kisvárdáról járt ki, édesapja a Magyar Tudományos Akadémia elnöke volt. Balogh Árpád aki később a Nyíregyházi Főiskola lektora lett, kémiát tanított.

Borbély Józsefné Czap Magdolna volt gimnazista, volt diákotthoni nevelő elbeszélése:

Amikor már a kastélyban folyt a tanítás, még akkor is voltak külső helyszínek, még az akkor új művelődési házban is volt technika foglalkozás, szabó-varrást tanultunk ott. Koczka Pálné volt a gazdasági vezető, mellette volt még Lipták Istvánné, és egy időben Berecz Ida is.

Majoros Mihályné Borbély Irén volt óvónő, volt gimnazista elbeszélése:

Az első három évben még nem volt a kastélyban tanítás, mivel a Gépállomás után óriási rumli maradt. Tele volt minden kacattal, rossz állapotban volt az épület. Előbb helyreállították valamelyest, így az első három évben a Szabadság téren lévő zsidó iskolában, (ma Gyermekjóléti Szolgálat), a régi iskolában (ma Közösségi Ház), és a Marx téren lévő iskolában (ma Szent István tér), folyt a tanítás. Az iroda a régi iskolában volt, mivel együtt volt az általános iskolával. Kollégium még ebben az időben nem volt, de a környékbeli településekről: Tiszamogyorós, Eperjeske, Benk, Tiszaszentmárton, Zsurk, Záhony, Tiszabездéd, Tuzsér településekről bejártak a diákok. A főiskoláról jöttek ki fiatal pályakezdők, mint Király Bálint, Király Bálintné, Bakajszs András, Tóth Ferenc, velük fiatalodott, újult meg a tantestület. Batta Izabella németet tanított, Molnár István orosz. A mándoki gimnazisták nagyon eredményesek voltak a mezei futóversenyeken, ebből az időből maradt egy újságcikkem is. 1967-ben a Kelet-

Magyarországban jelent meg, szinte minden versenyszámban a mándoki gimnázium diákja vagy csapata dobogós lett.

Újságcikk a Kelet-Magyarország 1967. évi számában a mándoki gimnázium sikeréről

Szabó Lászlóné Oláh Éva volt óvodavezető, volt gimnazista elbeszélése:

Czap Lajos volt a termelőszövetkezet elnöke, ő sokat segített a gimnáziumon, de visszafelé is kölcsönös volt a segítség. Volt olyan, hogy bejött órára, és mondta, hogy neki holnap reggel szállítani kell egy vagon almát, segítsünk leszedni. Önkéntes alapon örömmel mentünk, még fizetett is érte. Én 1969-ben kezdtem a gimnáziumi éveket, de nem Mándokra, hanem Kisvárdába a Bessenyei György Gimnáziumba jelentkeztem, de sokszoros volt a túljelentkezés, protekcióm nem volt, ezért átirányítottak a mándoki gimnáziumba. Egy hétig sírtam e miatt, de nem bántam meg, mert jó társaság, kiváló osztályközösség alakult ki. Tallódi István volt az osztályfőnököm, majd Német László, őt követte Kovács Irén. Volt kollégiumi osztálytársam is, ő mesélte nekünk, hogy amikor nem volt meleg víz a zuhanyozáshoz, akkor a kollégiumi nevelő parancsára százszor kellett elmondani, hogy „Jaj de forró! Jaj de forró!” míg az agyukban tudatosult, hogy a hideg víz az forró. Így zuhanyoztak.

Révész Jánosné Saitos Klára volt gondozónő, volt gimnazista elbeszélése:

63-ban úgy tűnt, hogy Mándok visszacapja eredeti státuszát, azzal, hogy beindult akkor szeptemberben a gimnázium, igaz csak egy osztállyal. Sok településről jöttek diákok, egy kis szín is került az utcákra, mert megjelentek az egyenruhás diákok a településünkön. Tanáraink helyi tanárok, és főiskoláról kikerült pályakezdők, akkor itt kezdték pályájukat. Első osztályban egy budapesti házaspár férfi tagja Grob Frigyes volt az osztályfőnök, de ők első osztály után eltávoztak, következő évben Molnár István lett az osztályfőnök, aki később doktorátusi titulust is szerzett. Szuper csapat volt a miénk, élveztük azt, hogy mi voltunk a gimnázium első osztálya, nem volt konkurencia. Nagyon jó, családi környezetben tanulhattunk. Mi konkrétan olyan vándorló osztály voltunk, mind a négy évet más-más teremben töltöttük el. A volt zsidóiskola kistermében elég zsúfoltan voltunk, a negyediket pedig a kastélyban végeztük el. Tartottunk zenés délutánokat, ott a mostani Közösségi Ház összenyitható termeiben.

Folyamatosan indult első osztály 10 éven keresztül. Bármiben számíthatott ránk a település. Testvér gimnáziumunk a Bessenyei volt Kisvárdában. Részt vettünk ünnepeken, akadályversenyeken, KISZ- táborban, építőtáborban. Sokat kirándultunk, egyik ilyen alkalommal szalmaágyon aludtunk. Akkor szinte kötelező volt, hogy KISZ-tagok legyünk, idősebb KISZ tag javaslatára avattak bennünket KISZ taggá. Tiszteltük a tanárainkat, nem úgy, mint mostanság. Emlékszem Iza néni szavaira, azt mondta:” Fiam hiába nősz az égis, ha kell kisszékre vagy létrára mászok, akkor is felképelek, ha nem értsz a szóból.”

Míg tartott a gimnázium, virágzó diákélet volt a községünkben. Emlékszem a mi ballagásunk szinte népünnepély volt Mándokon. Sokan voltak ránk kíváncsiak az utcán végig álltak az emberek, mi nem csak a kastélyt, de minden iskolát végig jártunk a ballagás során. A nagy ünnepély a kastélykertben volt.

Nem jegyezték bennünket az elit iskolák között, mégis sok elismert ember került ki falai közül, mint igazgatók, orvosok, katonatisztek, jogászok, egyetemi, főiskolai tanárok. Büszke lehetett minden diák, aki a mándoki gimnáziumban tölthette a négy évet, mert nem a számbeliség volt jellemző, hanem a minőség. 10 év után elvitték a gimnáziumot Záhonyba.

II. fejezet
A diákotthoni évek
1974-1985

Bíró Gusztávné Edit néni volt tanácselnök elbeszélése:

A mándoki gimnázium megszüntetésének fő oka Záhony közelsége volt. Várossá nyilvánítás előtt állt, melynek feltétele volt a középiskola. Az ÁFÉSZ központot is ezért vitték át. A nagyközség vezetése tehetetlen volt, tiltakoztunk, de az ilyen kérdések nem helyben dőltek el. A gimnáziummal is mint sok minden mással a Megyei Tanács rendelkezett. A helyi tanács hiába volt „államigazgatási és önkormányzati szerv” – névlegesen.

A gimnázium megszűnését követően a tanácsi vezetés azért harcolt, hogy a kastélyból óvoda vagy könyvtár és ifjúsági ház vagy öregek napközije legyen, de a megye másképp rendelkezett. Így lett általános iskolai kollégium, melyben elsősorban a ricsikai általános iskola gyermekei kerültek. Nem volt egyszerű meggyőzni az ottani szülőket erről. Ragaszkodtak ahhoz, hogy az ottani iskola vezetője legyen az igazgató. Így lett. Aztán idekerültek a Szabolcsveresmarthoz tartozó Rozsálypuszta iskola tanulói is.

Vásároltunk egy kisbuszt, ami hétfvégén hazavitte a tanulókat és hétfő reggel hozta őket. A kollégium berendezéséhez és felszereléséhez kaptunk segítséget is. Például Erdei Lászlóné akkori Országos Nőtanács elnöke, aki országgyűlési képviselő volt, megkeresésemre a diákotthon fekvőbútor megvásárlását biztosította.

Egy év után Makkai igazgató elpályázott Túrístvándiba, így lett Berecz János a Diákotthon igazgatója. Feleségével együtt „lakója” lett az otthonnak, nevelték, tanították a kisdiakokat. Segítő volt még Szabó Endréné. A kis tanulók elvégezték az általános iskolát és elkerültek innen. A tanyáknál utánpótlás nem volt, vagy más iskolába jártak – a diákotthon megszűnt, a kastély pedig funkció nélkül maradt, egyre rosszabb állapotba került, de továbbra is műemlékként ment tönkre.

Borbély Józsefné Czap Magdolna volt gimnazista, volt diákotthoni nevelő

elbeszélése:

Megszűnt az iskola Ricsikában, megszűnt az élet. A családok átköltöztek vagy Aranyosapátiba, vagy Vásárosnaményba. A gyerekek pedig tanárukkal együtt jöttek a mándoki Tanyasi Kollégiumba, mert a Diákotthon neve először az volt. Fent az emeleten hideg volt a fűtés ellenére is, a fürdőszobában például semmi fűtés nem volt, meleg csak annyi volt, ami kintről bement. A fenti részen Koczka Pálnénak volt a gazdasági irodája. Egy fürdőszoba volt csak, külön időben fürödtek a lányok, majd külön a fiúk.

Borbély Lajosné volt szakács elbeszélése:

Mi főztünk a gyermekekre, családias légkör volt, hiszen a napi ellátásukról nekünk kellett gondoskodni. Reggeli, tízórai, ebéd, uzsonna, vacsora, mindezt mi állítottuk elő számukra. Ki kellett menni bevásárolni, a Petőfi utcán lévő tsz tejboltban szereztük be az alapanyagokat, a húst meg a Szabó György féle húsboltban. Nagy kosárral vonultunk, gyalog cipekedtünk. Beszerzők mindig az új dolgozók voltak, ők voltak a jövő-menők. Nem csak a diákotthonra, de az iskolára is főztünk. Volt úgy, hogy 50 kg fánkot, meg 45 kg csörögét sütöttünk. A KÖÁL gyakran járt, nagyon vigyáztunk a tisztaságra, a higiénéjára. Villanytűzhely volt a konyha közepén, de mivel sokszor volt áramkimaradás, így kaptunk egy gáztűzhelyt is. Volt, amikor a Petőfi utcán lévő kútról hoztuk a vizet a főzéshez, mivel bent a kastélyban nem volt víz. Élelmezésvezető Borku Jánosné volt.

Berecz Jánosné volt diákotthoni nevelő, tanító elbeszélése:

1963-ban kerültem Mándokra, mint „kis” tanító néni. Dr. Molnár György tiszti főorvos feleségénél voltam gyakorlós. Milyen jó volt, hogy fiatalon bekerültem ebbe a közösségbe, az idősebbek felkarolták a fiatalabbakat, segítették, amiben csak tudták őket. A szülők, gyerekek tisztelték a pedagógusokat. Nagyon szép évek voltak.

Mivel Tornospálcáról származom, körülményes lett volna a bejárás, - akkor Harsányi István volt az általános iskola igazgatója -, felajánlotta nekem és még néhány fiatal pedagógusnak, hogy lakhatunk a kastély emeleti részén. Lakótársaim voltak: Orosz Katalin, Lengyel Katalin, Herczeg Julianna, Lengyel Sándor, Lengyel Katalin és én, hatan voltunk. Egy vaságyra tett szalmazsákon aludtunk, ócska szekrényt, iskolapadot kaptunk az iskolából, ezekkel volt berendezve a szobánk, ketten aludtunk egy szobában.

1964-ben kihelyeztek már „rendes” tanítónak, Harsányi Pista bácsi és felesége ebéddel fogadott, ők ott laktak, ahol most a Molnár István féle műszaki bolt van a Petőfi utcán. Az a telek és az épület az iskoláé volt. Éveken keresztül a Vasút utcában tanítottam. Batta Izabella szomszédságában, aki mindig nagyon nagy szeretettel fogadott engem és a kollégáimat is, hosszú szünetben kávéval várt bennünket.

Egy intézmény volt az általános iskola és a gimnázium, az igazgatója Harsányi István volt. A szalagavatók kint voltak a tsz telepen a benki úton.

1966-ban mentem férjhez. Férjem Berecz János volt. 1974-ig tanítottam, amikor létrejött a **Tanyasi Kollégium**. Ez azért alakult, mert Ricsikában megszüntették az iskolát.

Innét bekerültek a kollégiumba a gyermekek, tanáruk Makkai Béla jött velük, de mivel nem csak a tanyáról, hanem máshonnét is jöttek: Benkről, Tölgyesszögről, Tiszamogyorósról, Nyírlövőről, Tiszabездédről is, ezért a neve **Diákotthon lett**. Először 60, majd 45 gyermeknek adtunk otthont.

Egyszer lejött hozzánk a járástól Szemcsák János, Ruff Géza, Ádám István, megkérték a férjemet, hogy vállalja el, legyen a Diákotthon vezetője. Ő úgy vállalta el, ha én is megyek vele. Így kerültem a Diákotthonba.

Rajtam kívül nevelő volt még: Varga Zoltánné. Gyermekfelügyelők: Balogh Jánosné és Rabb Sándorné. Egy ideig nevelő volt még Béres Ildikó is. Volt egy karbantartó, buszvezető Lázár István. Ő vitte-hozta a gyermekeket szombaton haza, majd hétfőn vissza. Sokat idegeskedtünk a busz állapota miatt, hogy beindul-e, elér-e a kitűzött célig, haza tudja-e vinni a gyerekeket? Czap Ferencné fűtött, Földi Istvánné takarított. Létrejött a konyha, amely aztán kiszolgálta az ott élő diákokat, nevelőket majd később az egyéb iskolásokat is. A konyhán dolgoztak: Kertész Sándorné volt a főszakács, segítettek: Kelemen Sándorné, Borbély Lajosné, Bálint Józsefné, Dolezsár Mihályné, Sajtos Lajosné, Szabó Gyuláné, Maklári Zoltánné. Kívánságra főztek, lesték a gyermekek kívánságait, nyögőt, lapcsánkát, krumplilángost sütöttek.

Reggel hat órától, este hat óráig voltunk beosztva, majd este hat órától reggel hat óráig. Éjszakára is kellett mennünk, de akkor mindig csak egy ember felügyelt. Féltünk egyedül így jöttek velünk a családtagjaink. Férj, gyermek olyankor mindenki ott éjszakázott. A fűtés cserépkályhával és vaskályhával történt, most visszagondolva, mikor egyedül voltunk, hogy is

mertünk lemenni a pincébe? A fűtés ugyanis úgy történt, hogy a fűtő, Czap Ferencné begyűjtött, aztán otthagyta, nekünk nevelőknek kellett tovább fűteni. Ha elfogyott a tüzelő este a sötétben nekünk kellett lemenni a pincébe, ahol bizony még patkányok is voltak. A férjem játszószobákat alakított ki, hogy elfoglalja a gyerekeket.

Egyszer kanyaró járvány volt. Bogacsevics Jancsit el kellett különíteni, nem volt más terem, mint a gazdasági irodába dugtuk be. Az borzasztó dolog volt. Volt epilepsziás diákunk is. Nem győztük hozzá az orvost hívni.

Sokat kirándultunk, egy hetes kirándulásokat szerveztünk a gyerekeknek, voltunk Balatonszepesden, Esztergomban, Szigligeten, Révfülöpön, de bejártuk az egész szatmári részt is. Balatonszepesden egy nagy helyiségben szalmán aludtunk. A szalmáért egy fél napig szedtük a gyerekekkel a paradicsomot, ez volt a fizetség érte. Ilyen kirándulások alkalmával mindig magunknak főztünk, önellátó táborok voltak. A kollektíva nagyon összetartott, szerettünk összejönni a presszóba, étterembe. Jártunk a szőlőbe, Tetenkére szalonnát sütni.

11 évet töltöttem ott, Férjem közben elment Tiszaszentmártonba tanítani, a vezető Uzonyi Dezső lett. Ekkor már kezdett tönkremenni az épület. Volt, hogy télen elfagytak a vezetékek az emeleten, és majd csak tavasszal olvasztották ki.

1985-ben oszlott fel, mert akkor már csak olyan gyerekek jártak, akik szinte csak kisegítő iskolások voltak, rombolták az épületet, így jobbnak látta a vezetés, ha megszüntetik a Diákothont. Pályafutásom során öt iskola igazgatóm volt: Harsányi István, Jeles István, Téglási László, Balogh Andrásné, Makai Áron László. **Nagyon-nagyon szép évek voltak.**

Melléklet

Fotók a Mándoki Általános Gimnázium életéből

„Sport erő egészség” áll a tornaiünnepély emeleti dísztribün díszletén.

Gimnazisták a tornaiünnepélyen 1968-ban

Meghívottak és a szülők

*A gimnázium ballagási ünnepségének meghívottjai:, Czap Lajos, Új Élet Tsz
elnöke, Czap András Kossuth tsz elnöke, Borku János Zöldért Zöltség felvásárló elnöke,
Jeles István tanár, Berecz Sándor, Suller János vb titkár*

*Czap András, Czap Lajos,,, Fodor Ilona(a gimnázium igazgatója) Molnár
István, Harsányi István*

ballagási ünnepség

A ballagási menet a kastélyból indult ki az utcára.....

... végig jöttek a Szabadság téren. Érdekesség, hogy a háttérben még látszik a zsinagóga.

*Az érettségiző osztály MOLNÁR István osztályfőnökkel a Mónus Illés utcai kereszteződésen
tér rá a Petőfi utcai macskaköves útra,*

A menet az új művelődési háznál megfordult és visszatért a kastélyba.

A meghívott vendégek várják vissza a ballagókat.

Az első gimnáziumi érettségiző osztály 1967-ben

*Mándoki gimnazisták építőtáborban, epertöveket csomagolnak:
Borbély Irén, Molnár Katalin, Petrov Anna, Dancs Róza, Ésik Katalin, Veres Ida,
B. Tóth Klára, Bacsó Erzsébet, Kovács Éva, Kutasi Margit (a férfi ismeretlen)*

A gimnázium I-II. évfolyama Balatonszepesden nyaral

Gimnazista lányok a Petőfi szobornál (B. Tóth Klára, Molnár Károly, Borbély Irén)

Molnár Gyula, Oláh Gyula, Kirnyák Erzsébet, M. Balogh Erzsébet, Dancs Katalin, Czap Erzsébet, Sajtos Béla, B. Tóth Klára, Borbély Irén, Tóth István, Balázs Anikó, Borbély Erzsébet, Borbély Erzsébet II. Levandovszki Katalin, Dajka Sándor

Gimnazisták a kastély előtt (balról a harmadik Udvari István aki neves professzor lett a Nyíregyházi Főiskolán, az eperjeskei iskola az ő nevét vette fel.)

A gimnázium női kézilabda csapata megyei első helyezést ért el (Jeles István vezetésével)

Jeles Istvánné vezetett által gimnazista lányokból alakult táncsoport

*Ez évben volt 50 éve, hogy elballagott az első gimnáziumi osztály, találkozzuk alkalmából
Margitka néninek összefoglalót készítettek volt tanítványai.*

Úttörőavatás a kastély udvarán. Az elnökség: Sajtos Istvánné csapatvezető, Bezzegh Lászlóné csapatvezető helyettes, Téglási László igazgató, Dolezsár Mihályné SZMK elnök,Balácsi Dezsőné

Köszönet

Köszönetemet fejezem ki az alábbi személyeknek, hogy áldoztak rám időt, beszélgetéseikkel, fotóikkal segítettek létrehozni ezt a pályázatot.

- ❖ Balogh Sándor
- ❖ Berecz Jánosné
- ❖ Bíró Gusztávné
- ❖ Borbély Józsefné
- ❖ Borbély Lajosné
- ❖ Fazekas Józsefné
- ❖ Galambos Kálmánné
- ❖ Jeles Istvánné
- ❖ Majoros Mihályné,
- ❖ Oláh Sándorné
- ❖ Szabó Lászlóné